

А третя съ тыхъ сребренъ гласъ му казваше на ухонѣщо, кое-то той никакъ не разумѣваше.

А той стояше и озѣрташе ся.

— Да ли да идѣж, или да не ходѣж? запыта самъ себе си.

— Трѣбва да идѣж, помысли. Ако ли стоѣж, не съмь нашѣль отца Агапіа.

Той ся потрѣсе, и нимфы-ты попадахъ около него, както що пада оводіе, кога трѣснешъ дѣрво.

— Варварине! охна една.

— Страшило! извыка друга.

Ясень гы и не слушаше, нѣ отиде на напрѣдъ, като ся озѣрташе и не знаеше, що да прави.

Калугера нидѣ не можаше да види.

Луташе ся измежду дѣрвета-та, цвѣтя-та и благородны-ты хрестіе, между стѣлнове-ты и статуи-ты, левенты-ты и нимфы-ты. А както бѣ много свѣтъ и много тайны скривалища, то никакъ не е чудно, дѣто не-можаше да срѣщне калугера. По нѣкой пѣтъ ся поспирваше за да погледа, а по нѣкой пѣтъ да послуша музика-тѣ. Нѣколко пѣти трѣбваше да ся отрѣси отъ безбройны-ты нимфы, и кога-то вѣчь щеше да си иде, като прѣминуваше прѣзъ срѣднѣж-тѣ голѣмѣж стаѣж, зачу, дѣ го выка нѣкой :

— Здраво-живо, Ясене!

Обрижъ ся. Выкѣ-тѣ ся поднови, спривождаетъ отъ маханіе на единъ человекъ, кой-то сѣдѣше между играчи-ты на карты и зѣвеше Ясеня. Това бѣ нѣкой си стотникъ отъ царскѣ-тѣ войска. Ясень ся възрадѣва, като ся найде съ познайникъ.

— Ахъ, я гледай! извыка стотникѣ-тѣ. Азъ го выкамъ да дойде, тукъ съ мене, а той не ще. А сега дошѣль самъ!

Ясень ся поздрави съ стотника и сѣднѣ до него.